

Papers ACCC de Comunicació Científica és una publicació de l'Associació Catalana de Comunicació Científica, té periodicitat bimestral, i ha estat creada per informar i constituir un vehicle de l'expressió científica i corporativa dels seus associats. Tots els articles i col·laboracions van signats, ja que reflecteixen l'opinió dels seus autors, que es fan responsables dels seus continguts.

Edita

Associació Catalana de Comunicació Científica.

Consell Editorial

Joaquim Elcacho, Luis Ángel Fernández Hermana, Octavi López, Jaume Estruch.

Coordinació

Mercè Piqueras.

Secretaria

Mònica Viñas.

© *Papers ACCC de Comunicació Científica*. Es permet la reproducció del contingut d'aquesta publicació, sempre i quan s'hi faci constar la procedència.

Redacció i administració

Rambra de Catalunya 10 1r
08007 Barcelona.
Tel.: 93 412 11 11
Fax: 93 317 83 86
<http://www.acccnet.org>
e-mail: accc@terrabit.ictnet.es

Producció editorial

Rubes Editorial, S. L.
Sicília 236 Bis 2n 2a
08013 Barcelona.
Tel.: 93 231 12 00
Fax: 93 231 12 01
e-mail: rubes.editorial@retemail.es

Impressió

Grup 4 S.A.
Dipòsit legal: B-34311/96

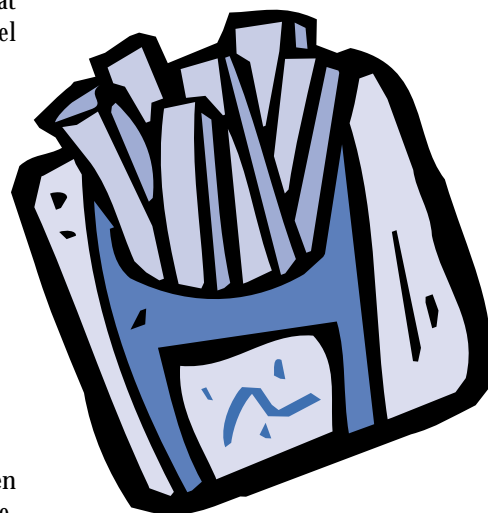
Relacions percentuals

Darrerament hi ha hagut diverses manifestacions de científics preocupats per com la informació sobre biotecnologia arriba al públic; d'una banda la declaració de la Societat Espanyola de Genètica i, de l'altra, el manifest *Por una aproximación científica a la solución de los problemas alimentarios* firmat per científics i comunicadors del camp.* Tots plegats estan preocupats sobre la manera en què els medis de comunicació tracten (tractem?) els darrers escàndols alimentaris. Segons ells, la societat espanyola ha començat a compartir la mateixa sensació d'inseguretats i por que ja patiren altres ciutadans europeus en els darrers anys.

Ambdues declaracions es remunten a la descripció del mètode científic que, ens recorden, és l'única font de coneixement que, mitjançant el dubte sistemàtic, es basa en intentar rebatre les pròpies hipòtesis de treball. Recordem que el mètode no és dogmàtic perquè només les hipòtesis que resisteixen repetidament la contrastació experimental (i, per tant, poden predir comportaments futurs amb un marge d'error determinat) s'han de considerar, racionalment, creïbles i sòlides. Per tant, la ciència està lligada a una actitud escèptica, cosa que es manifesta, de vegades, en la manera d'expressar-se dels científics.

Un dels dos textos, el manifest, segueix que quan els medis de comunicació amplifiquen les tènues o falses alarmes en l'opinió pública, llancen per la borda tres segles de racionalitat que han dut a la societat occidental a un grau de benestar material mai assolit en la història de la humanitat.

Sense oblidar, certament, que hi ha hagut casos de frau, tant en ciència com en el negoci que l'envolta (pensem en l'oli de colza), recorden que, «naturals» fa milers d'anys que els aliments que ingereix la nostra espècie no ho són.

Han estat des d'artesanals fins a industrials. A més de la producció, que es mantinguin en condicions òptimes durant el transport requereix una intervenció; potser no cal dir que són una excel·lent font de creixement de microorganismes.

I arribo a la meua particular preocupació. És cert que en el món de la tecnologia d'aliments hi ha diverses postures, posem-ne dues en els casos més polaritzats. És cert que cal que al públic arribin totes les versions existents. Ara bé, em pregunto si arriba prou clar al públic que una cosa és que hi hagi dues postures, i l'altra és que les opinions dels científics estiguin repartides al 50 % entre elles. Expliquem prou bé aquest fenomen diferencial?

Cristina Junyent
cristina.junyent@peca.upf.es

* Documents consultables a <http://www.biomed.net/biomedica>